

Chương 22

Về đến làng Hành Thiện, quê Hàm, chàng thấy đã thay đổi rất nhiều.

Những bờ tre bên xóm đã xơ xác cụt ngọn, lá úa vàng và ngã đổ gục lên những mái nhà vắng người.

Ruộng lúa mọc đầy cỏ gà xanh um, tươi tốt ngập đầu người như rừng cỏ.

Hàm bảo chú chàng:

- Cỏ gà xanh nhờ thầy người chết đó chú ạ! Xương thịt của con người còn thứ phân bón nào hơn!

- Ủ, có lẽ như thế.

Hai chú cháu vẫn mạnh bước trên con đường làng lát gạch quanh co.

Bỗng nhiên, Hàm hỏi chú:

- Nhà của cháu chú làm rồi à!

- Ủ, nếu không thì bấy giờ cháu về chỉ còn đồng gạch vụn và vườn hoang. Chú đưa thím đến ở cho vui.

Thằng Hoàn dạo này gầy đi nhiều, nó luôn hỏi anh nó đâu?

- Lúc cháu đi nó mới lên bốn.

- Phải.

Vừa đến cổng, đàn con chú họ Hàm chạy ra hỏi:

- Bố! quà của con đâu?

Khi nhìn thấy người lạ, nó không nhận được anh Hàm nên cả thẹn chạy nép vào sau cổng; quên cả vùi vãnh bố con về!

Gần đấy, có một đứa trẻ lên năm, sáu; mặt mũi nhem nhuốc đứng một chỗ mặt buồn thiu lẳng lặng nhìn các anh có bố!

Hàm trông thấy em mình, chàng gọi:

- Hoàn!

- Dạ

Nó chạy ra và mãi cũng chưa nhận được, chú Hàm bảo:

- Anh Hàm mà kia kia. Tao đi đón tận miền thượng du, rừng xanh núi đỏ về đây.

Nó chạy ra nắm lấy tay và tất cả những đứa bé khác thấy thế nên bạo dạn hơn.